

KJÆRE DRAMMENS-METODISTER!

Tillat meg å la
hilsenen bli
forbundet med to ord-satser:

(Salme 145, 3-4)
(Ordspr.30, 7-9)

Takk for at jeg er gitt anledning til å hilse dere,
på denne deres jubileums-dag!
Må jeg få gi hyldest og gratulasjoner
til dere, gode folk!

1) "Stor er Herren, ja, høylovet er han,
uransakelig er hans storhet!"

"Slekt etter slekt
skal prise din gjerning;
fortelle om de storverk du gjør!"

Kunne jeg finne en finere og rettere jubileums-hilsen?

... Bibelordene hentyder til "den fine flyten"
som vi alle er del i,
vi som har menighetshjem
og tilfluktssted der!

Hvorfor havnet så jeg i Metodistkirken?
Tja, si det sann helt eksakt!

... Muligens fordi det var stor søndagsskole der,
hvor det ble avholdt kjempespennende juletreffester?

Fikk jeg kjenne varme og føle meg velkommen,
fordi det var umulig ikke å legge merke til hvor gode,
hvor forstående og varmhjertede
menneskene var som hørte til der i menigheten.....?

Tenk, så heldig jeg har vært, fra ungguttstid,
som fikk møte så mange gode mennesker.
Jeg kan ikke ta frem navn, for da blir det helt sikkert
til at jeg øver urett, glemmer noen.

"Noen" må jeg likevel ta frem.....To vaktmestere!

... Så utrolig heldig jeg var, som fikk lære disse
vaktmestrene å kjenne, begge var som utvalgte Herrens
tjenere å regne!

... De brydde seg om oss, ungguttene som bodde langs elva,
... de ekte ælvegutta, fulle av leven og bråk,

... som ikke var langsinte på oss selvom vi presterte mye galt

Disse to vaktmestrene i "Kjærka" het Winge og Hannestad.
Den førstnevnte, hadde virkelig mer enn nok å gjøre,
spesielt vinterstid for da måtte han holde Kjærka varm,
holde den bruksklar!

Masse renholdsarbeide, to kjempedigre koks-/vedovner,
én på hver av langsideveggene,
slukte bokstavelig mengder av brensel.

På kuldedager sto de nærmest rødglødende,
for de var eneste varmekilder til hele kirkerommet
og de to "storgubbene" spredte støv og horder av koks- og
ved-kaniner over det hele!

... Men vaktmesteren hadde tid til oss gutta, likevel.
Den storvokste og litt-buldrende mannen var en som vi
kunne stole på.....

Intet kunne visst glede ham mer, enn hver gang vi gutta sa Ja til å komme innom kveldsmøtet på søndag. Vi var betatt av denne ruvende karen, på en måte kom det liksom miljøstråler fra ham.

For oss gutta var det egentlig litt spennende med disse søndagsmøtene!
Fast rutine var innbydelsen til "ettermøte", spennende var det også med vitnemøtene!

... Mye rart kunne høres, fra nervøst-stotrende utbrudd som JEG ER SÅ GLA´FOR AT JEG ER FRELST, til forsiktig lesning fra "Sions Harpe-vers!" Om det ofte var fomlende fremføring, så kjentes det noe udefinerbart merkelig fra de som vitnet. Ingenting så facinerede som vitnemålene fra Kristiansen og Hermansen, alltid tilstede på møtene, de to, ivrige, brennende!
Kristiansen vitnet klart, varmt og åndfullt om hvor gla` han var fordi han var frelst.
Sluttsatsen hans var alltid Ære være Gud og Lammet.

Når han sa dét, var han så inspirert at han nærmest løftet seg fra gulvet og armene hans var løftet strakt oppad!

... I samme sekund reiste Hermansen seg og utbrøt høyt og åndsledet: H A L L E L U J A, A M E N, PRIISJE GUD.

Stort sett var Kjørka lun og varm, men det kunne hende at noe gikk galt slik at det var kaldt derinne, bitende kaldt.

... "Nå gjelder det å ha den rette varmtrua", sa folk idet de så for seg forkjølelse og annen elendighet.

Det måtte visstnok mange ettermøter og alterknelinger til for oss gategutta.

"Nå orker jeg ikke å bli frelst mer, Vaktmester´n klemmer meg så beina ryker i meg", sa jeg en gang.

"Se tel å bli skikk´lig frelst, så det holder, da, gutt, vi ska´ be enda mer med deg, vi!"

..."Og så holdt det, da" / og takk skal også du ha, du gode vaktmester.....

Wingemannen kunne smykke seg med flere egenbarn, også!

----- Det gikk som en merkelig susen nedetter gata en kveld:

"Nå har´n Øistein bøyd seg, nå er nok far ha´s gla", sa folk.

"Slekt etter slekt",
Øistein-sønnen er godt synlig her ikveld!

Etter Wingemannen kom det en sangervaktmester av rang!
Den karen traff jeg først i moden alder.
Jeg fikk være med i en livat og stor ungdomsgruppe sammen med den driftige og oppfinnsomme Berit Torgersen.
Vi tok over etter hedersmannen Georg Fjeldstad.
Innimellom fikk vi Hannesta´n til å synge for oss.
Vi følte at Lillesaltaket løftet seg og forsvant når han sang SØLVET DET ER SEG SÅ EDELTE ET MALM!

... Om jeg minnes UG med takknemlighets-glede?
Fantastiske minnebilder er gitt meg derfra: Mest, hvor gla'
jeg fortsatt er for alle de fine ungdommene jeg fikk møte der,
for de store Lucia-arrangementene vi fikk ha,
med absolutt overfylt kirkesal,
lange køer utenfor, for å få komme inn!!

2)

Jeg fant jenta mi der i Metodistkirken.
OiOi, spør om det var forelskelsesstas.
... Ingen i hele verden har fått en så deilig dag,
som bryllupsdagen vi fikk ha, der i kirken.

To av barne våre er døpt der i Drammens Metodistkirke:
Større velsignelse er vel ikke gitt noen,
som den vi følte der ved døpefonten, de gangene.

Jeg hadde vel løkka med meg i arbeidslivet,
"sto på i fryd og stress-het!"
Etterhvert ble jeg dog kjent med "en kjempesvær storing!"
Han lærte meg mye om Det Gode Livet,
om Det Verdifulle i Livet.
Nå skal du få høre om min kjenning.
Det er Salomo,
som ba så intenst til Gud, hva ba han om, forresten?
Hva følte denne mannen det var viktig å be om?

... Han som var så styrtrik; Hegnar og Røkke-typene ble bare
som lommerusk å regne i sammenligning med ham.

Han var forresten noe langt mer enn å være styrtrik,
han var konge, han var klok, meget klok, og svært vis!!
Behøvde han å be for noesomhelst?

"To ting vil jeg be deg om,
dem må du ikke ta fra meg før jeg dør:
Hold falskhet og løgn langt borte fra meg,
og gi meg hverken armod eller rikdom,
men la meg få den mat jeg trenger.

... Ellers kunne jeg bli så mett at jeg fornektet deg og spurte:
Hvem er Herren,
eller bli så fattig at jeg stjal og forbannet min Guds navn!"

Er dette en hilsen som både har "begynnelse og fortelling,"
men som mangler passende avslutning?
... Vil du være så snill å lage den i tankene dine??

Fra Øyvind Dahl.